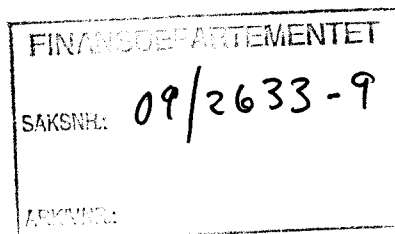

DET KONGELIGE
NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENT

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

Deres ref
09/2633 FM JCW

Vår ref
200902610-4/THH

Dato
20.08.2009

Forprosjektrapport fra Kredittilsynet - Kredittilsynets bidrag til forbrukerbeskyttelse og informasjon - Høring

Det vises til høring av 15.06.09 som bygger på Kredittilsynets brev av 04.05.09.

Nærings- og handelsdepartementet forstår det slik at det vurderes en annen ansvarsfordeling enn i dag. Vi oppfatter at et av forslagene innebærer vurdering av om ett organ bør ha i oppgave å gi løpende forbrukerveiledning om forsikringsavtaleloven og finansavtaleloven. Vi stiller oss positive til at dette vurderes. Tilstrekkelig beskyttelse av og tilstrekkelig informasjon til forbrukere vil kunne bidra til et mer velfungerende kapitalmarked, som igjen kan bidra til en gunstig ressursbruk og økt verdiskaping.

Behovet for dette underbygges av det som står i rapporten i siste avsnitt på side 29:

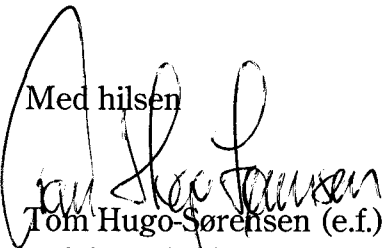
"Kredittilsynet har bare "registrert" én uttalelse fra departementet [JD] den senere tid, som Kredittilsynet stiller spørsmål ved og som derfor ikke er lagt til grunn i Kredittilsynets praksis. Dette er uttalelsen i brev av 23. august 2007 til Kredittilsynet om finansinstitusjoners adgang til å etablere panterett i egne kunders innskuddskontoer. Departementet kom under tvil til at motregningsforbudet i finansavtaleloven § 29 var til hinder for at banken tar pant i kundens innskuddskonto i forbindelse med salg av sammensatte produkter. Departementets uttalelse ville medført at bankene måtte vekte innskuddene med 100 prosent i kapitalkravssammenheng. Kredittilsynet har i en konkret sak forutsatt 20 prosent vekting ut fra den juridiske risiko som kan knyttes til motregningsavtalene."

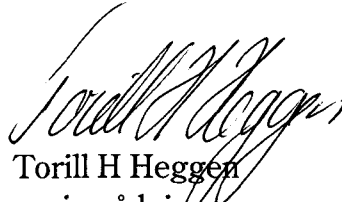
Det kan derfor være grunn til å stille spørsmål ved om tilsynet og departementet er kommet til enighet om denne uklarheten, og om aktørene har tilstrekkelig veiledning knyttet til dette nå, etter snart to år.

Vi har også enkelte kommentarer til selve rapporten. Den er på et overordnet deskriptivt nivå, og den kunne gjerne ha informert mer utfyllende om:

- omfanget av saker som er rapportert inn eller klaget inn for tilsyn, nemnder og klageorgan, saksbehandlingstid, behandlede saker, avgjørelser der og i rettssystemet og utfall av sakene. Dette kan gi visse indikasjoner på forbrukernes beskyttelse og også om prioriteringen hos de aktører som driver saksbehandling. Det hevdes bl.a. i rapporten i tredje avsnitt på side 30 at *"Innen finansområdet er det etablert mange private klageorganer. Klageorganene er noe ulikt organisert, men fremstår som velfungerende"* uten at dette begrunnes nærmere og underbygges med dokumentasjon. Tilsvarende gjelder femte avsnitt på samme side hvor det heter at *"Den samlede forbrukerbeskyttelse på finansområdet fremstår som relativt god, men noe fragmentert. Det er ikke definert noe generelt ambisjonsnivå for hvilken beskyttelse som er ønskelig innen området. At forbrukerbeskyttelsen fremstår som god, skyldes ikke en helhetlig vurdering av problemstillingen, men ulike regelendringer og tiltak som er gjennomført over mange år."*
- sentrale konkrete utfordringer og problemstillinger knyttet til forbrukerbeskyttelse og informasjon. I den forbindelse kunne det vært interessant med en mer utførlig drøfting knyttet til bl.a. salg av såkalte sammensatte spareprodukter og selgers (omtales ofte som rådgivere) ansvar og incentiver (enn den korte omtalen som er gitt på side 31 og 32). I mediene har flere saker vært omtalt, og det er saker i rettssystemet. Salget av denne typen produkter foregikk lenge og i et stort omfang til tross for at flere fagpersoner mener at kundene hadde svært begrensede muligheter for å tjene på produktene. I denne forbindelse kunne man også med fordel omtalt sentrale utfordringer og problemstillinger i andre land.
- iverksatte og mulige nye effektive tiltak som kan bidra til å avhjelpe eventuelle utfordringer og problemstillinger. I den forbindelse kunne man med fordel omtale iverksatte og mulige nye effektive tiltak i andre land.
- betydningen av velfungerende konkurranse i produkt- og tjenestemarkedene for forbrukerne og samspillet mellom konkurranse- og forbrukerpolitikk. Velfungerende konkurranse innebærer også at forbrukerne har tilstrekkelig informasjon til å gjøre valg som er gode for dem selv. I den sammenheng ser vi et behov for en mer utfyllende beskrivelse av forholdet og ansvarsdelingen mellom Kredittilsynet, Konkurransetilsynet, Forbrukerombudet og Forbrukerrådet knyttet til forbrukerbeskyttelse og informasjon.

Med hilsen

Tom Hugo Sørensen (e.f.)
avdelingsdirektør

Torill H Heggen
seniorrådgiver